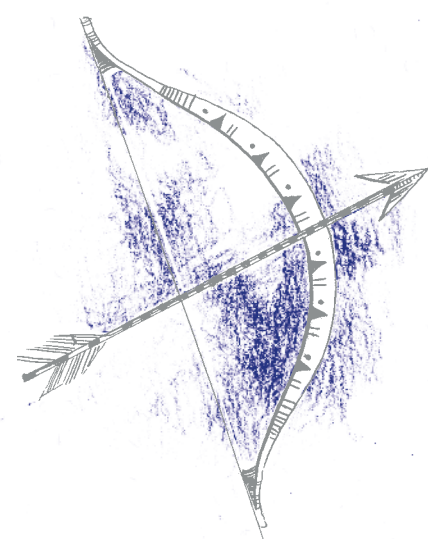

W

eer klonk er gehuil. Er was nog een laatste wolf in het woud!
Van alle leerling-boogschutters was Milo de beste.
Hij was de dapperste van alle jongens en zijn pijlen raakten altijd doel.
Hoewel zijn moeder het niet wilde, had Milo beloofd om op de laatste wolf
te gaan jagen. Alleen!

De mensen van het dorp zagen hem verdwijnen in de duisternis van het woud.
Milo keek niet om, hij wilde de schrik in hun ogen niet meer zien.

De kou beet in zijn wangen en oren.
Milo trok zijn dierenhuid stevig om zich heen en ging het onbekende tegemoet.
Boven zijn hoofd kleurde de hemel blauwgroen.

Zijn vader en zijn grote broer waren allebei gestorven in de strijd tegen de wolven,
en sindsdien was Milo vaak in het woud gaan jagen.
Veel wilde dieren waren er niet meer te vinden, net als in de tijd vóór de Grote Oorlog.
Meer dan een paar konijnen of wezels had Milo niet geschoten.
Maar vandaag ging hij dieper dan ooit het woud in,
en zijn prooi was veel gevaarlijker.

Urenlang liep Milo door, met scherpe blik tuurde hij om zich heen.
Hij volgde de pootafdrukken van de wolf en zette zijn voeten erin.
De sporen waren breed en diep.
Het beest was groot en zwaar.

